СЕРПЕНЬ
1987
ISSN 0132-4462
№ 15

перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Закуску можеш не брати!

Здоровенькі були!

Відкритий лист генеральному директорові виробничого деревообробного об'єднання «Харківдерев» В. М. ЛИПЧАНСЬКОМУ

Низенький уклін Вам, вельмишановний Василю Михайловичу!

Передовсім дозвольте висловити своє щире співчуття у зв'язку з отим незатишним становищем, у якому Ви разом зі своїми підлеглими опинилися. Безумовно, важко працювати, коли тебе з усіх боків оточують як не дилетанти, то взагалі невігласи. Я маю на увазі отой широкий загал покупців, який висуває перед вами, спеціалістами деревообробної справи, практично нереальні вимоги. То дай йому такі шафи чи шифоньєри, які б через тиждень після купівлі не розсипалися. То категорично наполягає на тому, аби стільці мали як мінімум чотири ніжки та ще й однакової довжини. А дехто навіть хоче бачити поліровку блискучою та гладенькою, а не схожою на наждак.

Особливо напосівся чомусь отой окаженілий споживач на вироби Харківської меблевої фабрики № 4. Виготовляє, як Вам відомо, це підприємство набір під вельми екзотичною назвою «Жемчуг». Так от, не встигне придбати той набір хтось із харків'ян, як уже сідає строчити заяву із цілим набором епітетів на Вашу адресу. Мовляв, що це ви на тій фабриці робите?! Осьдечки поліровка тріснула, там ніжка відвалилася, а з дверцятами теж біда: одні не відчиняються, інші не зачиняються. І ще багато чого. Інший би на місці директора тієї фабрики М. Л. Юзкова за голову схопився і світ за очі втік, почувши такі відгуки про творіння власних рук. Але Микола Леонідович, треба віддати йому належне, не хапається і не тікає. Мужньо і стійко витримує таку масовану багаторічну облогу. І продовжує гнати брак, або, як кажуть на фабриці № 4, «окремі дефекти виробничого характеру». Гнав він його і тоді, як обіймав посаду головного інженера, продукує й тепер, обійнявши директорський пост. Тож за такий тривалий час і навчився він з притаманною йому витримкою й винахідливістю відбиватися від сотень та ще й тисяч скарг покупців.

Правда, як на мене, то це — вельми пасивна позиція. Чомусь мені здається, що дуже підводить Вас, вельмишановний Василю Михайловичу, елементарна відсутність реклами. Еге ж, отієї самої реклами, яка споконвіку вважалася рушієм торгівлі. Гадаю, що тільки необізнаність покупців з усіма тонкощами та нюансами Вашої роботи штовхає їх до епістолярного жанру.

А якби вони тільки знали, що не сама ж собою ота мебля у магазини йде! Що на тій же четвертій фабриці, по-перше, є відділ технічного контролю з досить-таки чималеньким особовим складом. А над ним — іще й заступник директора з якості Валентина Василівна Сиврюкова. Повідомте необізнаному загалові і про розроблені довгострокові графіки контролю. Ще й про дні якості інформацію підкиньте. Гадається, що після цього не кожен покупець наважиться хапатися за перо. Спершу задумається: а чи маю я право — я, цілковитий профан у шифоньєрно-тумбочній творчості, піддавати сумніву висновки стількох фахівців? Кому — мені, а чи їм,— має бути видніше, одно- а чи різнотекстурна має бути у мене мебля, потрібні чи не потрібні подряпини на поліровці та сколи лаку, матовість чи шерехуватість покриття? А може, це тепер така мода?! А може, шурупи на фабриці недогвинтили зумисне, аби я, розніжений споживач, узяв викрутку та й зігнав якийсь кілограм зайвого жиру?..

Втім, ніхто Вас не змушує втаємничувати широкий покупецький загал в абсолютно всі тонкощі. Це, між іншим, зовсім ні до чого. Особливо не варто розпросторікуватися про позавідомчий контроль, який фіксує брак (вибачайте, «окремі дефекти виробничого характеру») практично у кожній шостій-сьомій стінці.

Це — одне. Але не треба забувати і про суміжників. Певен, що більшість покупців сном-духом не відає про те, що оті, скажімо, замочки, які на другий або третій день виходять з ладу, на меблевій фабриці № 4 не робляться. Одержує вона їх аж із Дніпропетровського фурнітурного заводу. Тож скористайтеся цим, Василю Михайловичу! Бо які за даних обставин можуть бути претензії особисто до меблярів? Що одержали — те й приліпили. Звичайно, завжди знайдеться надто вже прискіпливий покупець, який може нагадати про вхідний контроль. Мовляв, дивіться, що берете. Сказати, безумовно, легко. А як же оте робити, коли зроду-віку той вхідний контроль на фабриці не діяв? Ніні, цього вже Вам не варто розтлумачувати. Бо дехто може не зовсім правильно зрозуміти. Головне, що юридично такий контроль існує. Не пояснюйте тільки того нюансу, що за останні роки жоден неякісний замочок на фурнітурний завод не повертався і ніяких заходів до дніпропетровців не вживалося.

Тепер — про неякісний шпон, яким обклеюється мебля. Звичайно, одержує його фабрика № 4 від своїх же колег з харківського комбінату імені Щорса, який, між нами, Василю Михайловичу, кажучи, підпорядкований також Вам. Але ж покупці не дуже розбираються, хто й кому там підпорядкований! Отож товариш Юзков має всі підстави кивнути на абсолютно недоброякісний, постійно з підвищеною вологістю шпон. Саме через нього, мовляв, наша мебля і має такий подзьобано-смугасто-рябий вигляд. А при чому тут, мовляв, ми?..

Як бачите, після подібних пояснень картина з браком вимальовується вже на користь фабрики № 4. Я, мовляв, не я та ще й хата моя скраю. Що маємо, з того й ліпимо.

Але Микола Леонідович нехай на мене не гнівається, якщо я ще пару слів додам про його козирного туза. Бо керована ним фабрика має й такого. Тільки використовується він слабенько.

Ви, мабуть, уже здогадалися, Василю Михайловичу, що йдеться про Знак якості. Саме про той, яким у травні 1986 року дуже компетентна комісія у складі головного товарознавця харківської фірми «Меблі» Ю. І. Семенова, старшого інженера відділу атестації Харківського центру стандартизації і метрології Д. С. Хромої та старшого інженера Українського науково-виробничого меблевого об'єднання А. І. Ігнатьєвої атестувала набір корпусної меблі «Жемчуг».

Суть навіть не в тому, чи бачила згадана комісія стоси заяв покупців, численні акти різноманітних позавідомчих перевірок, які стверджували, що 13, а то й більше відсотків фабричної меблі,— брак. Головне — у Вас Знак якості на підхваті. Тож не губіться. Не втрачайте чудової можливості на всіх бракованих місцях наклеювати папірці з його зображенням. Це, кажуть, вельми діє на нестійку нервову систему покупців. Тільки не передайте куті меду. Бо як надто захопитеся цим, то так той набір обклеїте, що за Знаком і самої меблі не побачиш.

По цій мові — бувайте здорові!

Від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

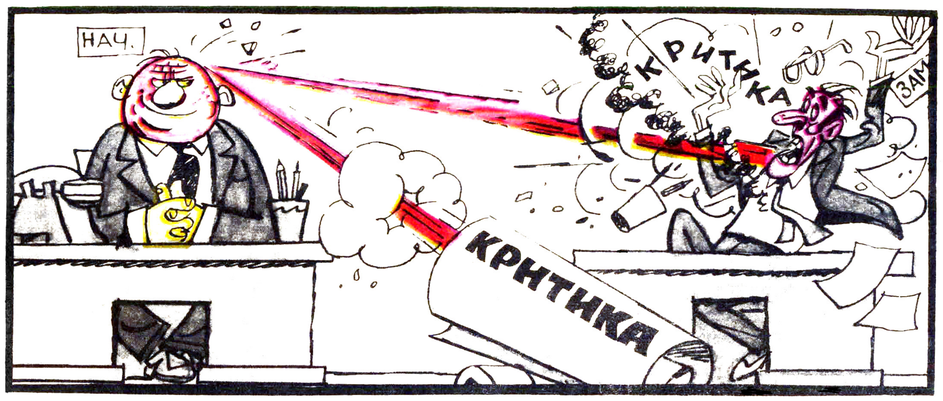

Рикошет.

Мал. О. КОХАНА

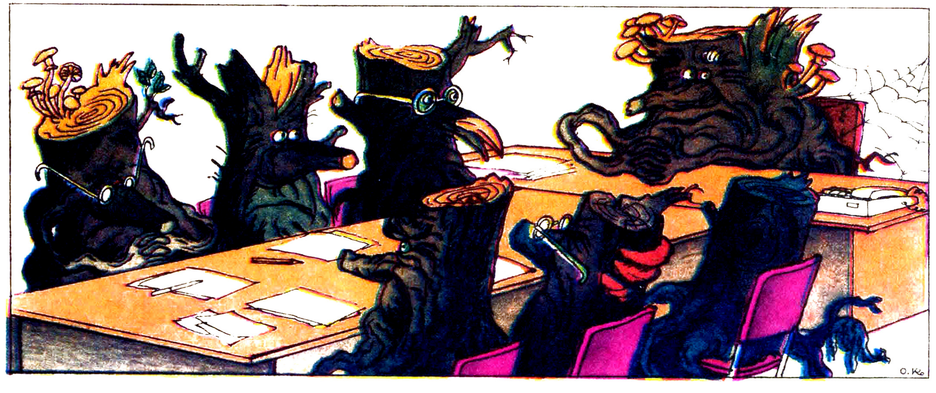

— Час вимагає висувати молодь! Пропоную на моє місце висунути молодого пенька.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Намагаються повернути.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

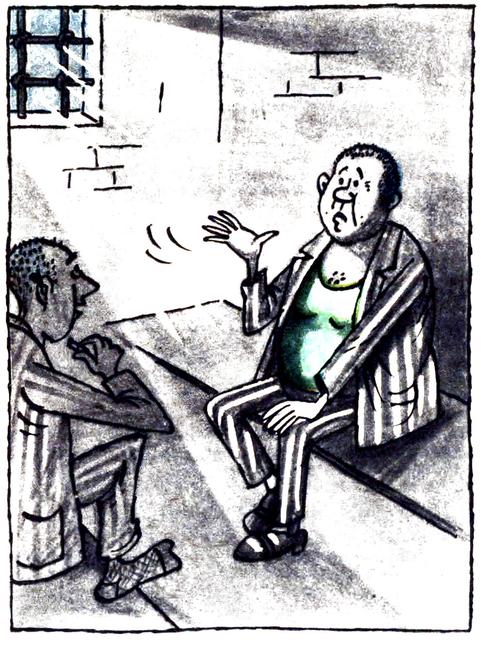

— А я розповідав прокуророві, скільки довелося потрудитися заради цих нетрудових доходів.

ІЗ ЦИКЛУ «САТИРИЧНІ РЕЗОЛЮЦІЇ ВЗДОВЖ СПИН ВОРОГІВ РЕВОЛЮЦІЇ»

рецензіях, але й згодом в універсалах Центральної ради і Директорії. Йому здавалося, що це звучить так гарно, так переконливо, так по-козацькому, що краще і сам гетьман Мазепа не втяв би.

...Таке вже життя і діяльність були у Симона — суцільна круговерть. Крутився Симон Васильович між Керенським і німцями, між панською Польщею і Євгеном Петрушкевичем. Був і такий діяч, конкурент Петлюри, верховода ЗУНР, так званої Західно-Української Народної республіки...

Коли йдеться про Петлюру і петлюрівщину, то відразу ж згадуються слова народної мудрості (а народ скаже, як зав'яже):

Під вагоном територія,
А в вагоні Директорія...

Це буде згодом. А напровесні 1917-го, майже синхронно з Тимчасовим урядом у Петрограді, в Києві виникла Центральна рада. Так би мовити, Тимчасовий уряд майбутньої «соборної» України. До Центральної ради входять: Українська партія соціалістів-революціонерів (ті ж праві есери, лише з матнею), соціалісти-самостійники, соціалісти-федералісти та інші дрібнобуржуазні (і дрібнокаліберні!) партії. Забігаючи трохи наперед, скажу, що все це політичне гноття згодом перекочує у Директорію — контрреволюційний уряд, створений 13 листопада 1918 року в м. Білій Церкві.

Все це до того самостійницькі партії, до того самостійницькі, що далі, здавалося б, і йти нікуди. А йти хочеться: до влади, на шию трудящому люду України! В слуги, в пахолки? Та кому завгодно: хоч Керенському, хоч німецькому кайзеру Вільгельму, хоч Антанті, хоч будь-кому.

Можна пахолками білополяків стати, можна чортовими, можна дідьковими! Чиїми завгодно, як писав поет: «За шмат гнилої ковбаси...»

От тут-то й починає звучати українська пісенька:

Кицю, не плач,
Спечу калач,
Медом помажу,
Тобі покажу,
А сама з'їм!

Спершу цю пісеньку «киці»-Петлюрі заспівав «душечка» Керенський. А далі по черзі нею заколисували Симона й інші заводії, що хотіли на шию трудящому людові сісти, бо їм усім вкрай було потрібне дешеве гарматне м'ясо.

А Петлюра дешеве гарматне м'ясо мав. Навіть в національній (націоналістичній!) упаковці: шинелі перешивалися на жупани, до солдатських шапок штучного смушку чіплялися шлики, формувалися українські національні (націоналістичні!) військові з'єднання, майбутні «січові стрільці» Директорії.

Формувалися з колишніх рядових Франца-Йосифа — букорашів з-під Яремча, хліборобів з-під Чорткова. Трагічна доля була у них. Воюючи в австрійських мундирах і, не бажаючи вбивати своїх братів по крові — полтавських селян і тульських робітників,— вони тисячами здавалися в полон російській армії. Тепер їхньою долею розпоряджалися політичні покидьки керенські й петлюри — з полонених вони знову ставали солдатами, правда, в іншій військовій формі — «національній». Ой, не один із них так більше й не повернеться в рідну Галичину чи Покуття, не побачить рідних Карпат, складе голову за чужі йому інтереси петлюрівської Директорії!

На четвертий день після того як у Німеччині спалахнула революція, в Білій Церкві, мов чиряк на рівному місці, вискочила, як уже говорилося, Директорія, і Петлюра з дурної голови подумав, що діждався свого часу. Недовгим був цей час, але кривавим для народу України. Хоч «уряд» Директорії практично не вилазив із вагона, хоч «території» було лиш під вагоном, хоч «столиця» все західніше і західніше переносилася спершу в губернські міста, а потім в повітові, крові пролилося чимало. Жертвами Петлюри були не лише євреї-злидарі. Тут Петлюра дотримувався «національного рівноправ'я»: петлюрівці позвірячому вбивали і ревкомівця-робітника, дарма, що він був українцем, і комнезамівця-селянина, теж дарма, що він був українцем, росіянином, поляком чи представником іншої національності.

А час Директорії спливав, як вода в пісок. В тилу у Директорії діяв створений за ініціативою В. І. Леніна Зафронтовий ЦК КП(б)У на чолі із С. В. Косіором. Ось текст однієї листівки тих часів, випущеної Зафронтовим ЦК: «Фактично Директорії вже нема, замість неї утворено військову диктатуру на чолі з Петлюрою. Тепер черга за вами — показати Петлюрі і його прибічникам, що різниці між його політикою і політикою Скоропадського майже ніякої немає. Коли Скоропадського трудящий люд прогнав за те, що він був лакеєм німецьких генералів, то ви повинні прогнати Петлюру за те, що він лакей французьких панів і капіталістів».

Показали і прогнали. Червона Армія прогнала, богунці і таращанці на чолі з Миколою Щорсом та Василем Боженком, червоне козацтво на чолі з Віталієм Примаковим і Юрієм Коцюбинським. Прогнали! Як гидке сміття вимели. Понеже і позаяк історія дуже не любить, коли на її кону видрючується кривава маріонетка. Хоч би та маріонетка і за соціаліста себе видавала...

Микола БІЛКУН.

„Позаяк" і „понеже"

В акурат двадцять один рік тому я підбирав матеріали для памфлета, спрямованого проти українських буржуазних націоналістів, і з цієї нагоди гортав підшивки оунівських рептильок. На останній сторінці однієї з них, що видавалася тоді у Мюнхені, впало в око сіре фото сірої людини з тупим і невиразним обличчям.

Петлюра Симон Васильович... Дата народження — 1879 рік, дата смерті — рік 1926-й.

Ага, стаття-некролог, бандерівські недобитки віншують пам'ять свого предтечі, старшого колеги по розбою і злочинах, содіяних проти українського народу. Оунівські борзописці не поскупилися на хвалу, відзначивши, між іншим, що Симон за молодих літ були «визначним театральним критиком». Від себе додам: понеже він паплюжив хороший Київський театр Соловцова, позаяк цей театр був «москальським».

Я не випадково виніс у заголовок слова «понеже» і «позаяк».

Ці слова Симон страшенно любив вживати (зловживати!) не лише в своїх театральних

Мал. В. ЧМИРЬОВА

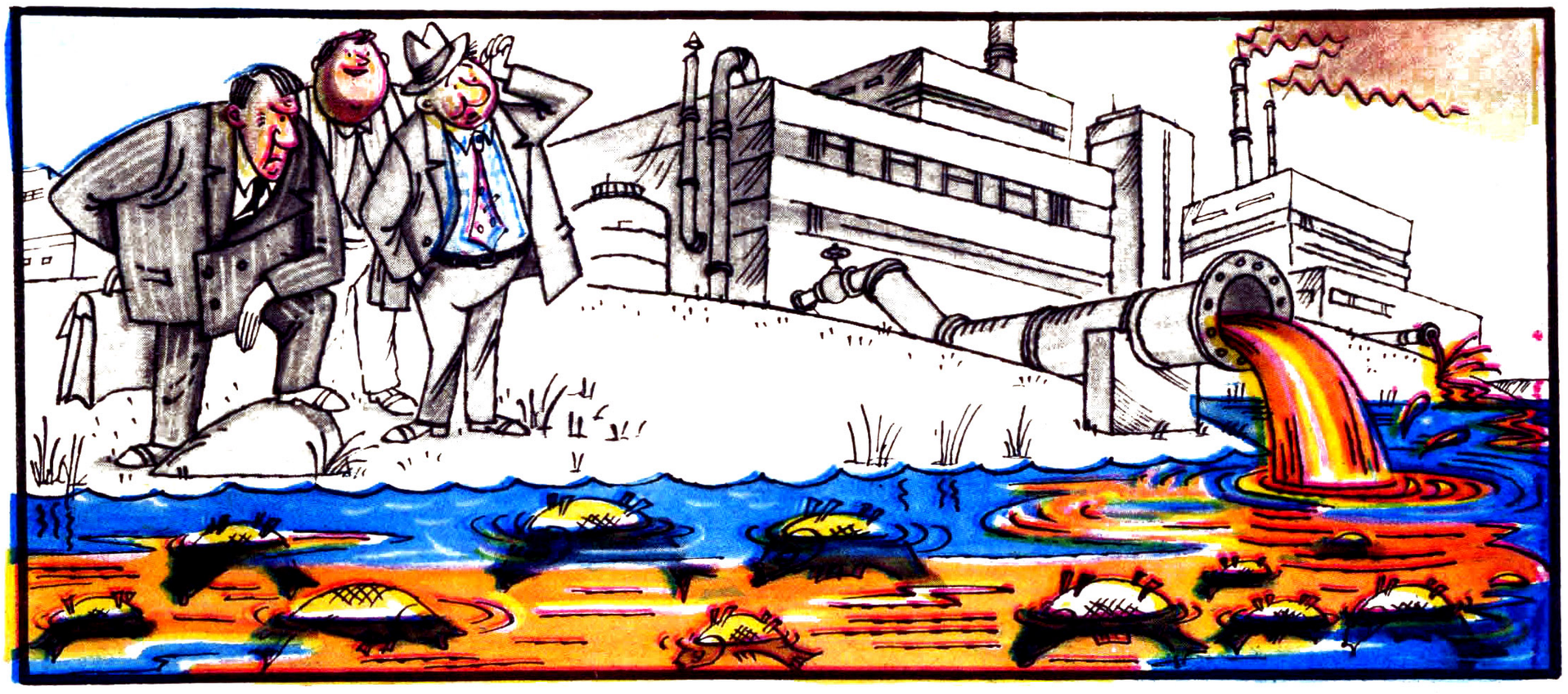

— Не думав, що в нашій річці так багато риби.

НАМИСТО

ГУМОРЕСКА

Після вуличної штовханини кафе приємно огортало спокоєм і теплом. Апетитно пахли шніцелі і пампушки. Привітно посміхалися офіціанти. Десь збоку і згори лилася ніжна музика.

Трісочка підніс до рота ложку українського борщу з пампушками і аж очі заплющив від задоволення. Коли він підніс ложку вдруге, з неї звисало намисто. Трісочка аж підскочив від несподіванки. Гудзики йому вже траплялися в громадських борщах, але намисто...

З тарілкою у витягнутих руках він пішов на кухню і владно зажадав:

— Кличте вашого шеф-кухаря!

Передчуваючи грозу, кухарі сполошилися, зашепотіли.

— Я вас слухаю,— удавано привітно посміхнувся шеф-кухар.

— Чиє це намисто? — підніс у ложці над тарілкою жіночу прикрасу Трісочка.

— Ми вам замінимо борщ,— замість відповіді запропонував шеф-кухар.

— Який смисл його міняти, якщо він у каструлі варився з намистом? — заперечив Трісочка.

— А ми вам півника відваримо. Хочете — молоденького?

— Не хочу півника! Хочу знати, чиє це намисто! — стояв на своєму Трісочка.

— Ви вже вибачте, то наша практикантка. Їх, знаєте, там ще не навчили... Може, вам голубців чи налисників?

— Не забивайте мені баки налисниками! Признавайтеся, чиє намисто?

Кухарі приречено зітхнули і розступилися. До невблаганного відвідувача вийшла з-поміж них розчервоніла, як півонія, молоденька дівчина. Винувато потупивши очі, вона простягнула книгу скарг.

— На біса мені ваша книга! Скажіть, де ви купили це намисто? Уже місяць мене дружина ганяє за таким! — пояснив Трісочка.

Микола БОСАК.

м. Львів.

ПАМ'ЯТІ ДРУГА

Він нас залишив назавжди,
Не дочекаєшся, не жди,
Що прийде на його вуста
Сердечна посмішка проста.
Він більш не скаже, як умів,
Нам щирих і ласкавих слів.
Назад не вернуться роки —
Він друзям не подасть руки...

* * *

Наш друг колишній не помер,
Ні, він в начальниках тепер.

Сергій ЛІСОВСЬКИЙ.
м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Давно відомо: якщо дивитися на навколишню дійсність крізь рожеві окуляри, все здається приємним і привабливим. Очевидно, саме тому адміністрація Житомирського будівельно-монтажного управління «Спецбуд-10» не помічала фактів грубого порушення трудового законодавства та інших неподобств, що чинилися під її керівництвом. Навіть після того, як на них у своїй скарзі свернув увагу робітник Л. П. Домбровський.

Зрозумівши, що самотужки знайти серед місцевих керівних будівельників особу без рожевих окулярів він не зможе, Леонід Петрович звернувся до Перця. А Перець попросив облпрофраду з'ясувати обставини справи.

Як повідомив секретар облпрофради Т. Гнатенко, за відсутність вимогливості, контролю за виконанням своїх розпоряджень начальнику БМУ «Спецбуд-10» В. А. Остропільцю оголошено догану. Таке ж стягнення накладено на голову профкому С. А. Дідковського.

У зв'язку із систематичним грубим порушенням трудового законодавства головним бухгалтером БМУ С. А. Бондаренком президія обкому профспілки будівельників запропонувала «Житомирпромбуду» звільнити його з посади.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

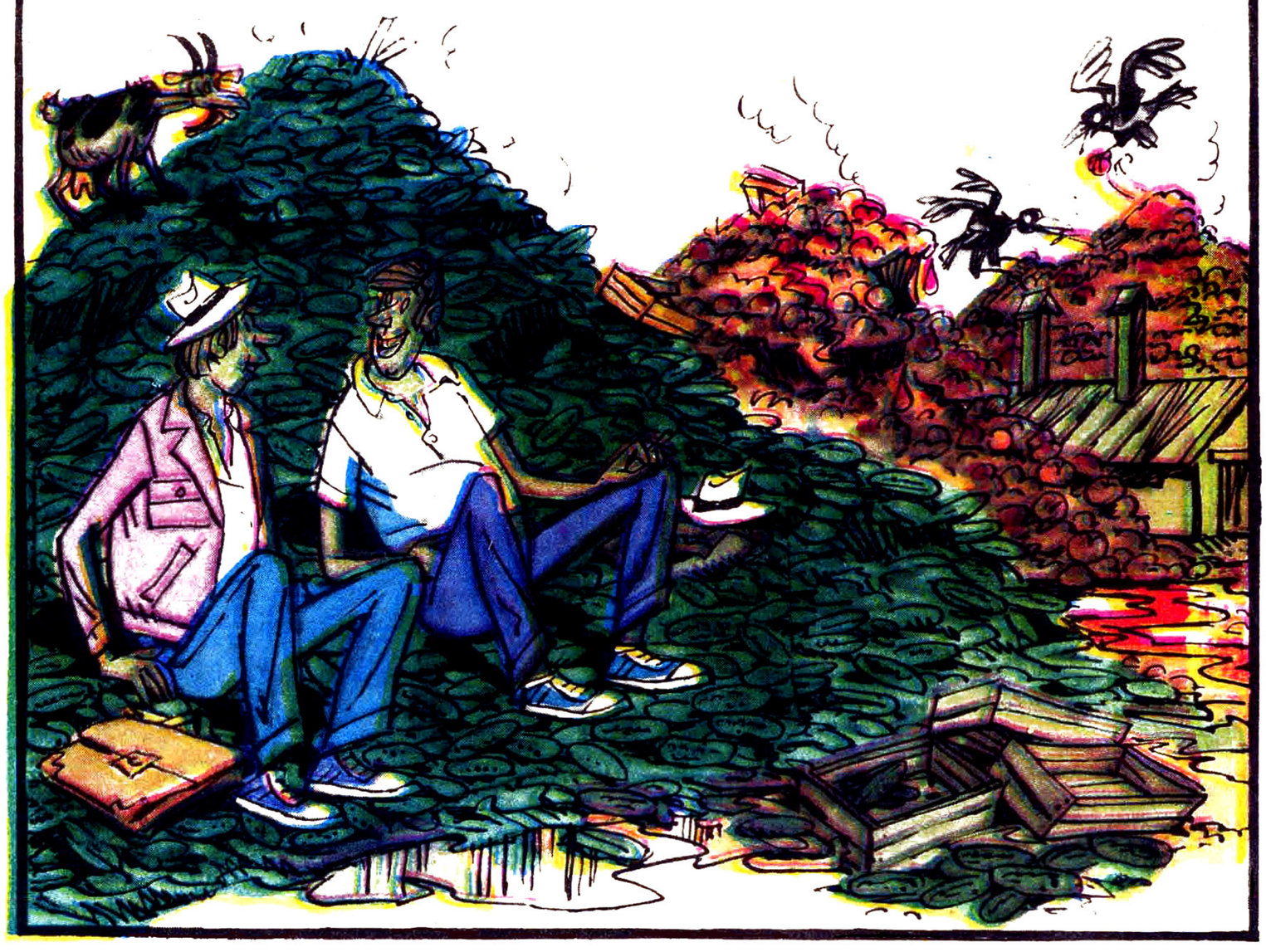

— А в цеху нашому зараз біганина, аврал...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Багато цікавого про сиву давнину можуть розповісти палеонтологам кістки доісторичних тварин. Кожна така кістка чи бивень — для них велика цінність. А сотні тонн кісток на території Первомайського м'ясокомбінату свідчили лише про одне: про безгосподарне ставлення до цінної сировини.

На прохання Перця цими покладами зацікавилися не палеонтологи, а спеціалісти Миколаївського промислового об'єднання м'ясної промисловості. Генеральний директор об'єднання І. С. Кишенько повідомив, що за незабезпечення збереження соціалістичної власності директора м'ясокомбінату А. П. Шевченка звільнено з посади.

Очевидці під присягою — а побий мене грім серед ясного неба ось на цім самім місці! — переконують, що було саме так, а не інакше. Нібито на колгоспному подвір'ї у купі колгоспної соломи чиясь курка знесла яйце. Знайшли його дітлахи і принесли голові колгоспу. Голова зібрав правління, аби вирішити, що з ним робити. З одного боку, яйце знесене у колгоспній соломі. А з іншого, курка — не колгоспна. Повернути яйце власникові курки? Але хто він?

Тоді й узяв слово дід Омелько. Давайте, каже, зробимо так, як у давнину один чоловік зробив. Він також знайшов куряче яйце і поклав собі розвести з нього худобу. З яйця вилупилося курча, яке згодом стало куркою. А курка нанесла нових яєць. Він їх продав і купив теля. А теля стало коровою, яка привела теляток. І незабаром мав дядько у своєму дворі цілу ферму.

Так правління і ухвалило: спочатку розвести курей, а на виручені гроші купити череду.

Не знаю, скільки літ і зим минуло після того правління. Відомо тільки, що кури неслися справно і настав той день, коли корів розвелося стільки, що в існуючі корівники вони вже не влазили.

Знову зібралося правління, щоб з'ясувати, де і що будувати. Діда Омелька на цьому засіданні не було. Зате прибув представник з району.

— Треба крокувати в ногу з часом! — проголосив він. — Треба рішуче відмовлятися від дідівських методів господарювання! Геть примітивні карликові ферми! Дайош індустріальне виробництво молока і м'яса!

У конкретизованому вигляді ця ідея виглядала так: колгосп виймає із свого капшука два мільйони карбованців на тваринницький комплекс, а район бере на себе клопіт із проектантами і генпідрядчиком.

Так і ухвалили. А незабаром уже й гінця послали у житомирський філіал інституту «Укрколгосппроект», який зголосився ощасливити колгосп імені Шевченка відповідним проектом.

Гонець привіз гарні-прегарні картинки майбутнього комплексу. На них ситапресита корова цистернами молоко ллє. А життєрадісні доярки лише кнопки натискають, бо всю важку роботу виконують механізми, автоматика. Ну чистісінький тобі інститут кібернетики, а не тваринницький комплекс!

А потім будівельники тодішнього Коростишівського міжколгоспбуду почали втілювати ті картинки в натуру. Та так довго, та так недоладно, що ледве на кінець 1979 року довели його до стану, коли керівники колгоспу, глибоко і сумно зітхаючи, засвідчили своїми підписами приймальний акт.

Зітхання виявилися пророчими. Бо і проектанти (головний інженер проекту П. Т. Козачук), і будівельники якось випустили з уваги той факт, що, перш ніж дати молоко, корова повинна наїстися. А де сита корова, там, даруйте на слові, гній. Оскільки ж корівник — не гноєсховище, то його треба вивозити. Так от, саме цього процесу проектанти не передбачили, а будівельники його відсутності у проекті не помітили.

Отож відразу за здачею комплексу в експлуатацію почалася його перша реконструкція. Ті ж самі будівельники, але вже за нові колгоспні гроші, руйнували те, що недавно мурували, а потім почали зруйноване перемуровувати. Два роки перемуровували. Обійшлося це колгоспові у 143 тисячі карбованців...

Друга реконструкція — бо знову виявилося, що не все зайве зруйнували, — обійшлася дешевше. Зате третя, яку провели після другої, вилилася у 242 тисячі карбованців.

Після того, як вона завершилася, навідався у бухгалтерію дід Омелько і дізнався про ось таке: пристойний хлів на 450 корів обійшовся колгоспові в 1 мільйон 586 тисяч карбованців. Себто, на кожну корову припадає більше ніж на 3,5 тисячі карбованців пристойного хліва.

І вигукнув тоді дід Омелько: «Ну навіщо та курка знесла яйце?!»

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Коростишівський район Житомирської області.

ІРОНІЗМИ

● *Авторська драма: не вписався в літературне коло.*

● *Для декого не так важливо стати на власні ноги, як наступити на чужі.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Вітаємо ювіляра!

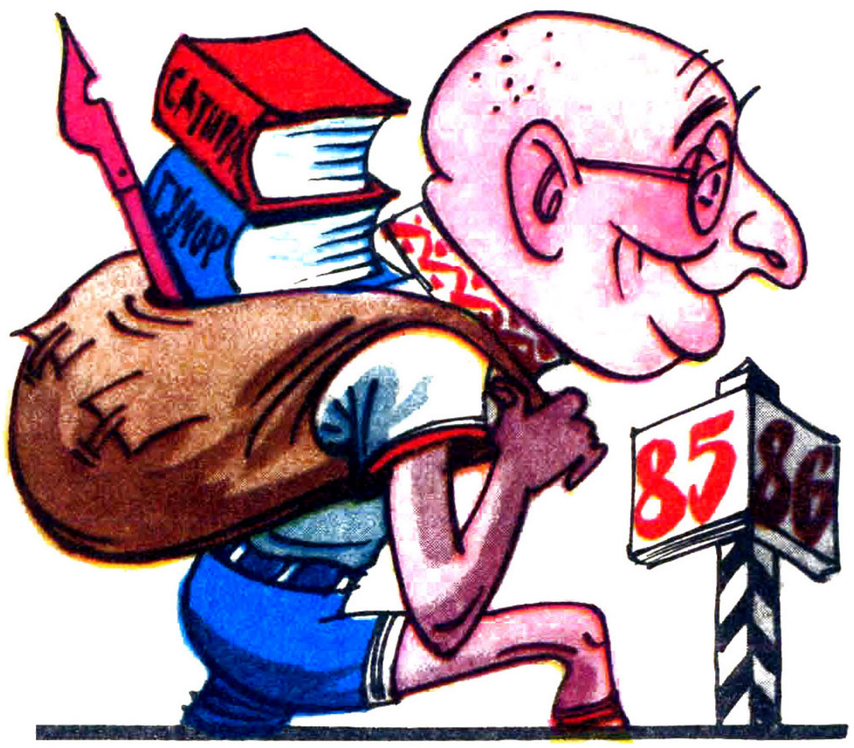

Гумориста-перчанина Олеся ГРОМОВА з його 85-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

СТАРІ ЗАГАДКИ — НОВІ ВІДГАДКИ

Без сокири та дрючків ставить міст через річки.
(Раніше — мороз; обіцяльник).

Водою йде — не хлюпне, очеретом — не шелесне.
(Раніше — промінь сонця; браконьєр).

Що в світі найшвидше?
(Раніше — думка; плітки).

Що то за штука, що день і ніч стука?
(Раніше — годинник; новосел).

Його треба добре бити, щоб став діло він робити.
(Раніше — клин; ледар).

Нові відгадки до старих загадок відшукав Сергій БОНДАРЕНКО з міста Хорола, що на Полтавщині.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

ТРЕНАЖЕР ДЛЯ ОЧЕЙ

мають жителі м. Ровно. Як не дивно, але ним виявився електронний годинник, який встановлено на башті готелю «Мир», у самому центрі міста.

Як передає наш місцевий кореспондент, ще нікому із городян не вдавалося у денний час побачити, яку ж годину показує цей шедевр електроніки. Оскільки цифри на його табло ледве проглядаються.

А керівники міста, мабуть, зовсім не бачать годинника, який практично перетворився на дорогу бутафорію.

ГАМЛЕТ З НАВАНТАЖЕННЯМ

КРИВИЙ РІГ. (Кор. ТАП). Великим успіхом користується у криворіжців місцевий музично-драматичний театр імені Т. Г. Шевченка. Адже на його вистави потрапити прямо-таки неможливо. Навіть наш кореспондент не міг дістати квитка. Правда, поки на його шляху не трапився слюсар дільниці № 4 управління «Спецмонтажшахтопроходка» О. Р. Білих. Олександр Романович якраз і запропонував квиток, витягнувши з кишені їх цілу пачку.

— Беріть, скільки забажаєте. Бо наш культсектор їх просто нав'язує.

ЗВОРУШЛИВА ТУРБОТА

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). П'ять довгих років господарі двадцяти семи дворів села Брусилів Чернігівського району домагаються завершення газифікації їхніх будинків. За цей час ними було списано сотні кілограмів паперу та не одну дюжину ручок та олівців. І ось нарешті правління колгоспу «Світанок» отримало останню скаргу від прохачів.

— Видно, скінчився папір,— констатували члени правління і розпорядилися завезти у сільмаг необхідне канцприладдя.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *У тих, хто йде нам назустріч, плани бувають зовсім протилежні.*

● *Коли вибираєш з двох зол, нічого гарного не вибереш.*

Микола АНДРЕЄВ.
м. Одеса.

● *Напис у цеху по виготовленню подушок: «Ні пуху, ні пера!»*

● *Час працював на нього. А йому залишалося тільки одержувати зарплату.*

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.
м. Могилів-Подільський.

● *Чим більша мішень, тим складніше влучити у неї вістрям сатири.*

● *У суперечці часом народжується не істина, а епітафія.*

Олег СЕЇН.
м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

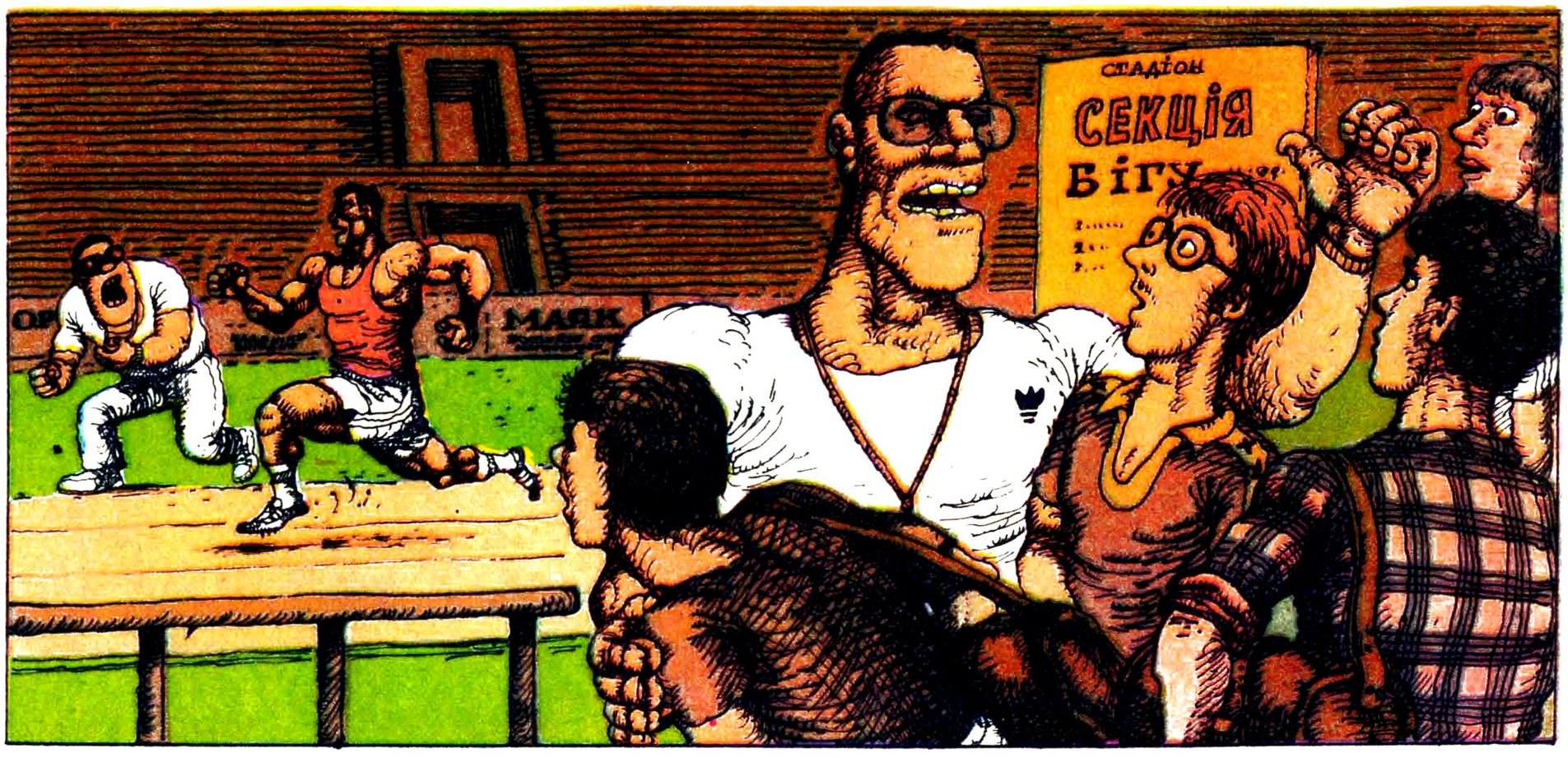

— Приходьте тоді, коли зможете з ним конкурувати!

КОЛЕГІАЛЬНІСТЬ

Зібрав заступник дружний колектив
Сказати слово керівне напутнє,
У світлі найновіших директив
Обговорити плани на майбутнє:

Як далі слід роботу будувать,
Щоб неухильно йти у ногу з часом.
— Директору у рот не заглядать...—
Зненацька кинув репліку хтось басом.

— Було раніш,— продовжив думку зав,—
Один за всіх вирішував питання,
А колектив, як правило, стояв
В таких керівників на заднім плані...

Позбавмося ж старих понять і пут
В цей історичний час перебудови
І вирішмо колегіально тут,
Як втілити в реальність настанови.

Ніщо без нас не зрушиться само.
Давайте обміркуємо все, люди,
Й Семену Кузьмичу доповімо,—
І як директор скажуть, так і буде!

Степан ГРИЦЕНКО.

Тихо й мирно

ГУМОРЕСКА

Коли хтось вас образить — не чекайте, поки він зробить це вдруге. Таке правило допомагало старенькому гіпертонікові Петрові Яковичу більш-менш спокійно жити на світі. Він ніколи не встрявав у суперечки. Ніколи не робив зауважень продавцям у овочевих магазинах, наче то не йому, а собі зважували вони товчені помідори і в'ялу салату. Навіть сусідка тьотя Катя, відома на кутку скандалістка, не могла його спровокувати. Якось, правда, спробувала. І що ж — сама геть червона грюкнула дверима і цілий день краплі пила. А Петро Якович лише головою похитав:

— Сваритися? А дзуськи! Такої радості від мене не матиме.

Отак і жив Петро Якович, тихо та мирно, і дошкуляли йому хіба що перепади атмосферного тиску. Та все ж, як то кажуть, «дістала» його Валька — продавщиця з кондитерського. Ніхто не чув, що вона там сказала Петрові Яковичу, але старого аж затрусило. Вдома трохи віддихався, потім дістав з полички порожню коробку з-під торта, поклав її у авоську і вийшов на вулицю.

Вже за кілька кроків його спинила якась жінка.

— Де «Київський» брали?

— За рогом, у кондитерському.

Петро Якович тихенько дефілював вулицею і раз по раз відповідав, що «Київський» торт купив у магазині за рогом. А увечері він знову зайшов до магазину. За прилавком стояла молоденька Люся. Петро Якович купив пачку печива і поцікавився:

— А де Валя?

— Ой, у нас таке трапилося! — заторохтіла та. — Хтось сказав, що до нас «Київські» торти завезли, то Вальці було непереливки. А сусідка ваша, Катерина, мало міліцію не привела. Кричала, що торти сховано під прилавок, а накладну — під сукно!

...Петро Якович і досі щодня потихеньку прогулюється вулицями. Тільки вже без коробки. Погода стоїть гарна, тож його тискові більше ніщо не загрожує.

Наталя КУЛИК.

м. Київ.

Безцінна газета журналу «Перець»

перчанський Вісник

№ 3 (000005) Видається з 1986 року.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

«РУКИ ВГОРУ! СТРІЛЯТИ БУДУ!»

Страшніше «Знака лякості»

Перехід від квітів до віників

Мороз у липні?

Знак лякості

Як тільки «Перчанський вісник» оголосив конкурс на краще зображення «Знака лякості», до редакції сипонули листи з проектами. Розглядаючи їх, у журі аж волосся дибки ставало, отака багата у наших читачів фантазія. Але жюрі тільки страхом не візьмеш. Воно зачекало, коли вгамуються емоції, і лише тоді назвало переможця. Ним став студент Київського художнього інституту Леонід Бернат. З чим його гаряче і вітаємо!

А тим часом атестаційна комісія гріла лоби — яким виробам присвоювати «Знак лякості», а яким — ні.

— «Обов'язково треба ставити такий знак на «Столі для обідів» (СО-177, артикул 1110) Котовської меблевої фабрики, що на Одещині,— голова комісії прочитав листа М. Д. Фрича з Києва.

— Я проти! — заперечив головний експерт по меблевих виробах.

— Проти?! — здивувалися члени комісії.

— Які у М. Д. Фрича претензії до стола? Усі гвинти забито молотком, завіси не тримаються, у пазах зовсім не було клею... Одне слово, стіл розсипається. За нього просто страшно сідати. Бо він страшніший нашого «Знака лякості».

— Так що ж ви пропонуєте? — не зрозумів голова атестаційної комісії.

— Пропоную тільки змінити назву виробу — «Стіл для небажаних гостей». Бувають же такі, як унадяться гостювати, то не знаєш, що з ними й робити. І варто таких гостей посадити за «витвір» котовських меблевиків: ноги їхньої у вашій оселі не буде.

— Оригінально! Але якщо так міркуватимемо, то жодному виробу нашого «Знака лякості» не присвоїмо.

— Не треба перебільшувати,— продовжував експерт по меблевих виробах. — Не заперечуватиму, коли «Знака лякості» удостоїться дитяче ліжечко Солотвинського лісокомбінату Прикарпатського виробничого лісозаготівельного об'єднання імені 60-річчя Жовтня. На цьому, до речі, наполягає і підполковник Р. М. Рибак з м. Ялти. Він називає таке ліжечко — розвалюхою.

— Це антипедагогічно! — підхопився експерт по дитячих іграшках, колишній психолог. — Досить того, що діти бояться на таких ліжечках спати, так ви ще й «Знак лякості» на ньому штампуватимете?!.

— На ліжечко, може, й не треба,— погодився експерт по меблях,— а от на етикетку — можна.

— Хто за? — запитав голова комісії. — Одноголосно.

Ні в кого не виникало заперечень, коли атестували господарську сумку, в якій відлітають колеса (Чигиринська шкіргалантерейна фабрика). Її придбав В. В. Кобилецький з Києва. Не відзначалася особливою якістю і магнітофонна стрічка типу МК-60-1 виробничого об'єднання «Свема». Киянин І. Безгордовий не зміг на ній записати ні пісні, ні свого обурення від браку. Тому і надіслав комісії атестаційний талон.

«Знак лякості» також присвоєно чоловічим трусам (модель 59-85, арт. 1015 У 213), які шиє Білоцерківська швейна фабрика. Хоча шиє, так би мовити, умовно. Наприклад, у тих трусах, що їх надіслав до редакції В. К. Мартинюк, шви розповзаються.

— Голосую за труси обома руками! — вигукнув експерт по швейних виробах. — Вірю, що таким «шедевром» і без «Знака лякості» будь-кого можна налякати.

Гаряча дискусія виникла при обговоренні якості чорного емульсійного крему для взуття — «Етолан» (ТУ-6-16-277-86), який випускає Ужгородський завод побутової хімії.

«Коли я приходжу на роботу,— пише А. Кінаш з м. Рогатина Івано-Франківської області,— усі знають, чистив я сьогодні черевики чи ні. Бо крем має дуже неприємний запах і до того ж так засихає на щітці, що через тиждень її можна спокійнісінько викидати на смітник».

Після дискусії було вирішено: «Знака лякості» кремові «Етолан» не присвоювати, а використовувати його як фарбник при друкуванні «Знака» на етикетках до вищезгаданих виробів.

НАЗИВАЙТЕ, РЕКОМЕНДУЙТЕ, ВИСУВАЙТЕ ВИРОБИ НА АТЕСТАЦІЮ «ЗНАКОМ ЛЯКОСТІ»

РЕКОМЕНДАЦІЙНИЙ ТАЛОН

Назва виробу .....

.....

.....

Підприємство,

що виготовило його .....

.....

.....

За що атестувати «Знаком лякості» .....

.....

наші знахідки

Учені, дослідники, ентузіасти вирушають у мандри, споряджують експедиції: на Північний полюс, в глибини океану, в космічні простори. А тим часом скільки загадкового і незбагненного поруч з нами! Наприклад, більше чотирьох місяців біля с. Набутова Корсунь-Шевченківського району Черкаської області стоїть покинутий кимось автокран. Хтось за нього відповідає, десь він на балансі...

Є на ньому і табличка з написом:

«КС-5363
№ 3898
ХУМ-123
КС 5363
РЕГ. № 1948
ЗАВ. № 3898
Ср. Сл. ПТО
25.05.1988
Отв. за испр.
сост. Чижов А. В.».

Табличка є, а хазяїна немає. Хоча А. В. Чижов може і заперечити. Бо він все-таки «отв. за испр. сост.».

Тільки ж де його шукати?

кросворд

ПО КОЛУ (за годинниковою стрілкою): 1. Шухляда письмового столу. 3. Шофер, який їде без вантажу. 7. Рослина, яка швидко сивіє, а потім і лисіє. 11. Те, що часто виявляють ревізори в магазині. 12. Бик.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4. Гол у свої ворота. 8. Перехід від квітів до віників. 9. Брат льохи. 13. Підошва.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Скільки його не годуй, а він дивиться в ліс. 5. Сильний вітер. 6. Пасажир, що стоїть у транспорті. 10. Важко відмивається, особливо, коли «вилився» з анонімки.

Склав Федір ПРИЩЕПЧУК.

м. Овруч.

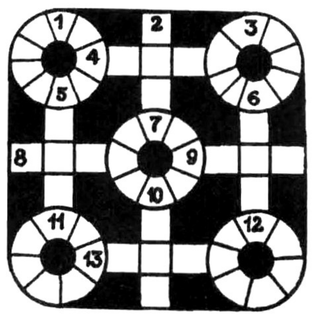

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У № 2 ц. р.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Конферанс. 4. Регіт. 6. Ступа. 7. Аврал. 9. Хвіст. 10. Наган.
ПО ВЕРТИКАЛІ. 1. Черга. 2. Кінотеатр. 3. Співавтор. 4. Реп'ях. 5. Тавот. 8. Сідло.

Бліц-турнір

На цьому фото, шановні читачі, будівля, яка чимало часу муляє око мешканцям села Гаврилівці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області. Старожили стверджують, що двадцять з лишком років тут була лазня, і начебто непогана. А потім місцеві керівники вирішили використати лазню ефективніше і перетворили її на приміщення для розведення шовкопряда, згодом на комору для картоплі. Пропонуємо вам загадку: на що ще можуть перетворити цю споруду керівники села, коли кожний житель села має свої персональні ночви?

Відгадки просимо надсилати на вищевказану адресу.

Золотий орел

(Продовження гумористичного детектива, написаного за мотивами листів Миколи Колодницького з Вінниччини та Михайла Середи з Сум).

Майор Ситорчук відсунув бочку з оселедцями і відкрив люк. У підземеллі було темно — хоч око виколи. Та знаменитий детектив все-таки помітив свіжі відбитки черевиків 43 розміру. Ситорчук носив взувачку на розмір більшу і сміливо рушив уперед.

«Спробуємо викурити!» — жартома подумав він, запалюючи свою знамениту люльку.

Через кількасот метрів підземний хід роздвоювався.

«Як у казці,— запихтів люлькою майор. — Вліво підеш, вправо підеш... Вліво — це до бензоколонки, де орудує Геннадій Бутель. Вправо — це цегельний завод... Там Плетений, з сумнівним минулим... Правда, його мусить накрити мокрим рядном лейтенант Козуб... Якщо з ним нічого не трапилося... Ну, будемо сподіватися на краще... Тому треба несподівано нагрянути і на бензоколонку. Вперед!

Майор передбачливо загасив люльку. Та не встиг він ступити й кроку, як у пітьмі загриміло:

— Руки вгору!

Знаменитий детектив закам'янів.

— Руки вгору! Стріляти буду! — загриміло ще грізніше.

Ситорчук ще ніколи у таких випадках не підіймав рук, тому і цього разу тільки усміхнувся й спокійно запитав:

— Чим стріляти? Ваш же пістолет, товаришу лейтенант, як мені відомо, у сейфі.

Лейтенант Козуб, весь у глині п'ятого цегельного заводу, увімкнув ліхтарик і побачив перед собою шефа.

— Ви, товаришу майор?! — спробував виструнчитися лейтенант і гупнувся маківкою об низьку «стелю».

— А ви гадали, Плетений? — майор сховав до кобури люльку.

— Так точно! Або директор цегельного заводу — Плетений, або «король бензоколонки» — Геннадій Бутель. Я їх майже на гарячому застукав. Коли Плетений передавав Бутелю дві цеглини із золотими монетами. Схожі на ті, які у затриманого Костючка випали з «дипломата».

— Звідки знаєте, що з монетами?

— А ось речовий доказ,— Козуб дістав із-за пазухи цеглину, загорнуту в носовик. — Правда, власники дали дьору, заскочивши у підземний хід. Я їм на п'яти наступав, доки не спіткнувся об каналізаційну трубу.

— Молодець, Петю! — майор по-батьківськи поклав на плече лейтенанта руку. — Пора тобі чергове звання присвоювати... Заслужив...

— А Плетений і Бутель? З рук, як в'юни, вислизнули,— знітився Козуб.

— Не вислизнули! — заспокоїв його Ситорчук. — Тепер вони у пастці.

Майор звернув у хід, що вів до бензоколонки:

— За мною!

Незабаром вони зупинилися перед дубовими дверима, на яких висіла табличка у бронзовій рамці:

«Прийом з 16 до 20 години».

Козуб механічно глянув на годинник.

— Це не для нас,— усміхнувся майор Ситорчук і рвучко відчинив двері...

(Далі пишіть самі).

Початок див. у «Перчанському віснику» №№ 1, 2 за 1986 р. та №№ 1, 2 за 1987 р.

про що писав «ХпВ»

КІЛЬКА МІСЯЦІВ ТОМУ

● У № 1 «Перчанського вісника» розповідалося про те, що житель с. Баштанкова М. Г. Стафійчук є власником незвичайної колекції відписок, обіцянок, запевнень, в яких зв'язківці обіцяють йому встановити телефон. Як повідомив заступник голови Одеського облвиконкому В. Черкаський, замітку в «Перчанському віснику» уважно прочитали в Кодимському районному вузлі зв'язку і зробили відповідні висновки: М. Г. Стафійчуку встановили телефон, а головного інженера В. І. Бурдейного за тяганину і неуважне ставлення до листів — з посади звільнили.

* * *

● У № 2 «Перчанський вісник» надрукував оголошення, в якому Ічнянський хлібокомбінат (Чернігівщина) повідомляв, що йому потрібні болти для запікання в буханці, оскільки заводський запас такої начинки вичерпався. З Ічнянського районного комітету народного контролю повідомили, що болти на хлібозавод висилати не треба. На засіданні комітету директору хлібозаводу П. В. Купрієнку і завідуючій лабораторією В. М. Ляшенко оголошено догани. За якістю хліба тепер слідкує оперативна група з представників райспоживспілки, санепідемстанції та комітету народного контролю.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

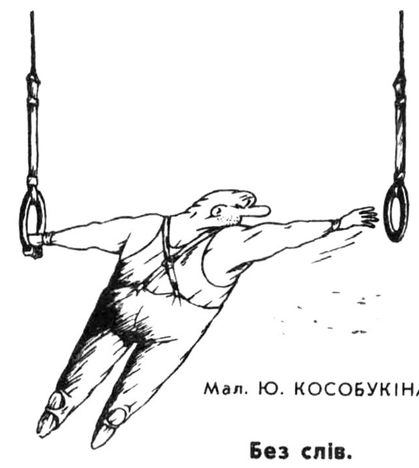

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

школа бюрократичного досвіду

БЮРОКРАТИЗМИ

Справи до кінця не доводив, доводив до крайності.

Мав совість на всі випадки життя.

Вільну хвилину шукав годинами.

Леонід СУХОРУКОВ.

СКОРОЧУВАТИ — ТАК СКОРОЧУВАТИ!

Байка у прозі

В одній установі працювали лише Віслюки. Глупота їхня усім набридла, і вирішили скоротити там штати. Й так захопилися скороченням, що в установі залишився один Віслюк!

А через місяць звідти надійшло повідомлення: «Штати скорочено ще на п'ятдесят процентів!!!»

— Як це тобі вдалося? — негайно зателефонували Віслюку.

— Дуже просто,— гордо відповів той. — Я тепер працюю через день.

Семен МАНІН.

погода

Як повідомили нашому кореспондентові в Українському гідрометеоцентрі, у серпні на всій території республіки морозів, хуртовин, а також ожеледиці — не передбачається.

Вдень — здебільшого сонячно, вночі — місцями місячно.

Редактор Михайло ПРУДНИК.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

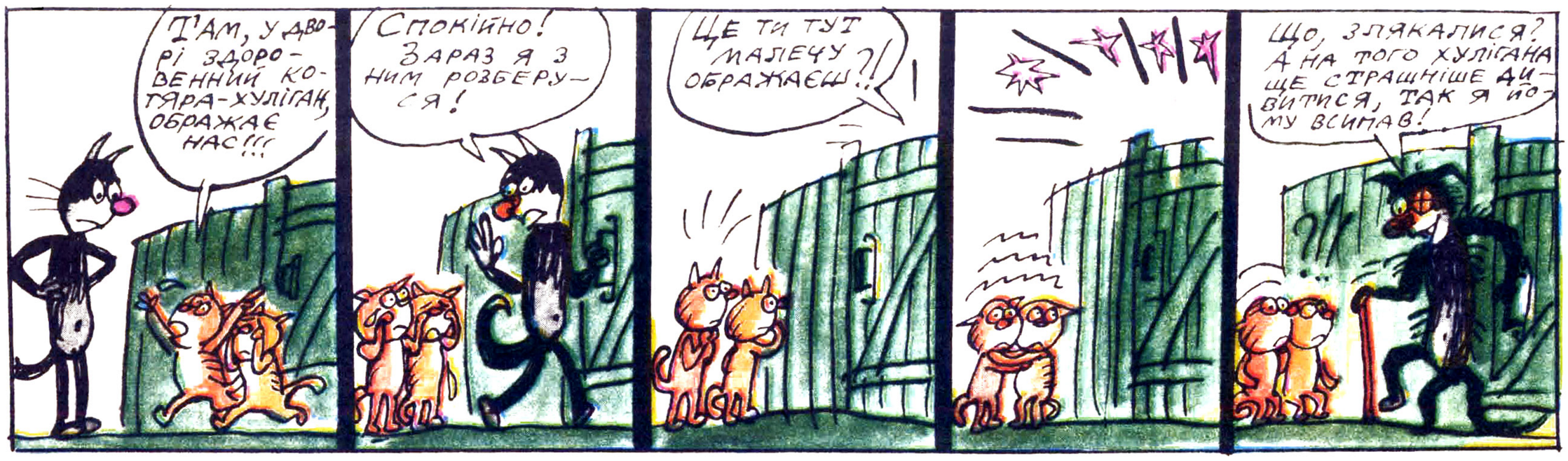

ДВІ КАЗОЧКИ

ЧОМУ РАВЛИК ХОВАЄТЬСЯ

Якось до Равлика завітала Не-Дуже-Чемна-Жаба.

— Запроси мене до своєї хатки,— сказала вона Равлику.

— Але ж ти не помістишся в ній,— відповів Равлик.

— Але ж я прийшла до тебе в гості? — спитала Жаба.

— В гості... — розгублено ствердив Равлик.

— Отже, ти МУСИШ мене запросити! — переможно закричала Не-Дуже-Чемна-Жаба.

Незручно стало Равлику. Справді, якось негарно виходить. Прийшли до тебе в гості, а ти не можеш запросити до хатки. Виліз Равлик із своєї мушлі і каже:

— Заходь, будь ласка...

Почала Жаба лізти. І вона лізла, лізла і пхалася до маленької мушлі, аж доки мушля тріснула і розпалася на дві половинки. І залишився бідний Равлик без домівки.

Він збудував собі іншу хатку, але відтоді, як тільки хтось торкнеться його, Равлик одразу ж ховається.

Він думає, що це знову до нього в гості прийшла Не-Дуже-Чемна-Жаба.

ЧОМУ ПАПУГА НЕ НАВЧИВСЯ РОЗМОВЛЯТИ

Колись дуже давно Папуга зовсім не вмів розмовляти. А навчитися йому дуже хотілося.

Полетів він до великого озера, в якому лежали бегемоти.

— Яке гарне болото! — казали вони і занурювалися у те болото по самісінькі очі. Папузі багнюка зовсім не подобалася, але, щоб навчитися розмовляти, він повторював за бегемотами:

— Гар-р-рне бо-ло-то-о! Гар-р-рне бо-ло-то-о!

Потім він побачив Черепаху, яка милувалася своїм панцирем і примовляла:

— Який чудовий панцир!

Папуга зовсім не вважав, що він чудовий, але, щоб навчитися говорити, повторював за черепахою:

— Чу-до-вий панцир-р-р!

На галявині він побачив тигрів, які грілися на сонці і казали один одному:

— Як добре бути тигром!

Папуга вважав, що найкраще бути папугою, але, щоб навчитися говорити, повторював за тиграми:

— Добр-р-ре бути тигр-р-ром!

А коли вирішив, що вже навчився говорити, сів на гілку і почав кричати з усієї сили:

— Гар-р-рне бо-ло-то-о! Чу-до-вий панцир-р-р! Добр-р-ре бути тигр-р-ром!

Нічого іншого у нього не виходило, бо звик він повторювати лише чужі слова.

Галина МАЛИК.

ПРОСТА ПРИЧИНА

Вранці будить всіх дзвінок.
Тільки він не для Дениска:
Не підводиться синок,
Хоч бери водою бризкай.

«Ну, ще трішки...
П'ять хвилин...» —
Скиглить, знай.
Мине й п'ятнадцять,—
Все лежить у ліжку він,
Не встає, не йде вмиватися.

Цілий день хлоп'я дріма.
Ледь вимучує уроки,
Каже: «Настрою нема»...
І оце — у юні роки!

Що ж таке? Яка причина?
Правда очі різала:
До півночі цей хлопчина
Біля телевізора...

●

ЩО ЗА ДРУГ!..

Чи то насправді, чи здалось,
Але це — хтозна-що:
В нас непомітно завелось
В саду якесь Ніщо.

Я з ним дружив, радів йому,
Чекав його в садку.
Лише гукну «ку-ку!» в пітьму,
Воно в одвіт: «Ку-ку!»

Міг далеченько я зайти,
Та голос чув його.
Гукну йому: «Агов! Де ти?» —
Воно: «Агов! Аго-о-о...»

Я обійшов садок густий,
Шукав його, шукав.
— Ну, а на вигляд він який? —
Мій тато запитав.

— Ти ж його знаєш, з ним дружив!
На що він схожий, хоч скажи? —
Я думав, думав: ну, на що?
І враз второпав: — На Ніщо!

Зоя ЛАГОДА.

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

СМІХ ПОДОВЖУЄ ЖИТТЯ!
ЯКЩО ХОЧЕТЕ СТАТИ ДОВГОЖИТЕЛЕМ —
ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ «ПЕРЕЦЬ» —
ЖУРНАЛ ДЛЯ ВСІХ,
АЛЕ... НЕ ПРО ВСІХ!

Незалежно від погодних умов «Перець» виходить двічі на місяць. «Перець» — дешевше грибів — усього 7 крб. 20 коп. на рік. Багатий на вітаміни А (проти адміністрування, алкоголізму і т. д.), Б-1 (бюрократизму), Б-2 (бракоробства), Б-6 (безвідповідальності), Б-12 (безгосподарності), С... (це поки що секрет). Рекомендована доза — один журнал через кожні п'ятнадцять днів.

Передплата починається з 1 серпня. Та не встигнеш озирнутися — вона вже закінчилася. Тому поспішайте! Не відкладайте на завтра те, що можна зробити сьогодні.

Знаючи, що ви люди заклопотані, ми вирішили полегшити її оформлення. Варто лише заповнити абонементний талон і віддати його у найближче відділення «Союздруку» або тому, хто відповідає за проведення передплати у вашому селі, на підприємстві чи в організації. Ще раз нагадаємо: передплата на рік — 7 крб. 20 коп., на півріччя — 3 крб. 60 коп., на три місяці — 1 крб. 80 коп.

Ви, очевидно, звернули увагу: у журналі надруковано аж два абонементних талони. Передплативши «Перець» собі, подбайте і про своїх друзів, знайомих, сусідів. Якщо ви бажаєте, щоб у них цілий рік був веселий настрій, запропонуйте (можна й подарувати) річну передплату на наш журнал. Повірте, сміятися разом набагато приємніше.

Одне слово, смійтеся на здоров'я!

ф. СП-1

Министерство связи СССР
«Союзпечать»

АБОНЕМЕНТ На газету / журнал **74393** (индекс издания)

„Перець" (наименование издания) Количество комплектов

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куда (почтовый индекс)

Кому (код подписчика)

ПВ | место | литер — **ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА** **74393** (индекс издания)

На газету / журнал „Перець" (наименование издания)

Стоимость подписки переадресовки ____руб.__коп. ____руб.__коп. Количество комплектов

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

почтовый индекс | город / село / обл. / р-н / ул. / код улицы

дом | корп. | кв. | фамилия

(код подписчика)

ОСВІДЧЕННЯ У ЧУЙНОСТІ

Далеко не кожен керівник здатен канцелярським стилем передати свій розпач так, щоб це брало за душу. А от читаєш листування голови Білопільського міськвиконкому В. Б. Друзєва зі своєю землячкою М. П. Бондаренко і мимоволі забуваєш, що перед тобою діловий папір, видрукуваний на офіційному бланку. Це не папір, а стогін душі, породжений тим, що очолюваний Віктором Борисовичем виконком не має змоги поліпшити сім'ї Бондаренків житлові умови. Мені навіть здалося, що на одному з них, в якому голова міськради перелічує об'єктивні труднощі (довга квартирна черга, низькі темпи житлового будівництва тощо) поміж рядків залишилася невеличка плямочка від скупої чоловічої сльози. Хіба ж він не розуміє, що сім'я Марії Петрівни, в якій двоє тяжкохворих дітей, потребує термінової допомоги. Ще й як розуміє! Але де ж її, в біса, взяти ту квартиру?!

Будь-кого таке щире вболівання розчулило б. І я ледь не схлипнув. Та поки шукав носовичок, щоб витерти ним зволожені очі, устиг натрапити на цікавий факт. Наприкінці 1985 року негучно справила новосілля головний бухгалтер комбінату комунальних підприємств Л. Г. Тарасенко. З благословення міськвиконкому їй не тільки виділили квартиру з усіма вигодами, а й відремонтували її за комбінатівський рахунок. Воно б і нічого, якби не одна обставина: Людмила Григорівна... жодного дня не стояла на квартирному обліку. І не могла стояти, бо мала на двох з матір'ю чималенький особняк.

Істотна деталь: у цьому ж комбінаті більше десяти років працює і Марія Петрівна Бондаренко. Щоправда, на рядовій посаді. Це, як на мене, нісколько не зменшувало її законних прав на поліпшення житлових умов. Але, як воно часто в житті трапляється, один має права, а інший — можливості. От і вирішив Віктор Борисович, що головбуху квартира потрібніша.

А з Марії Петрівни вистачить і освідчень у чуйності та гарячого бажання допомогти.

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

Сумська область.

Мал. Р. ДРУКМАН

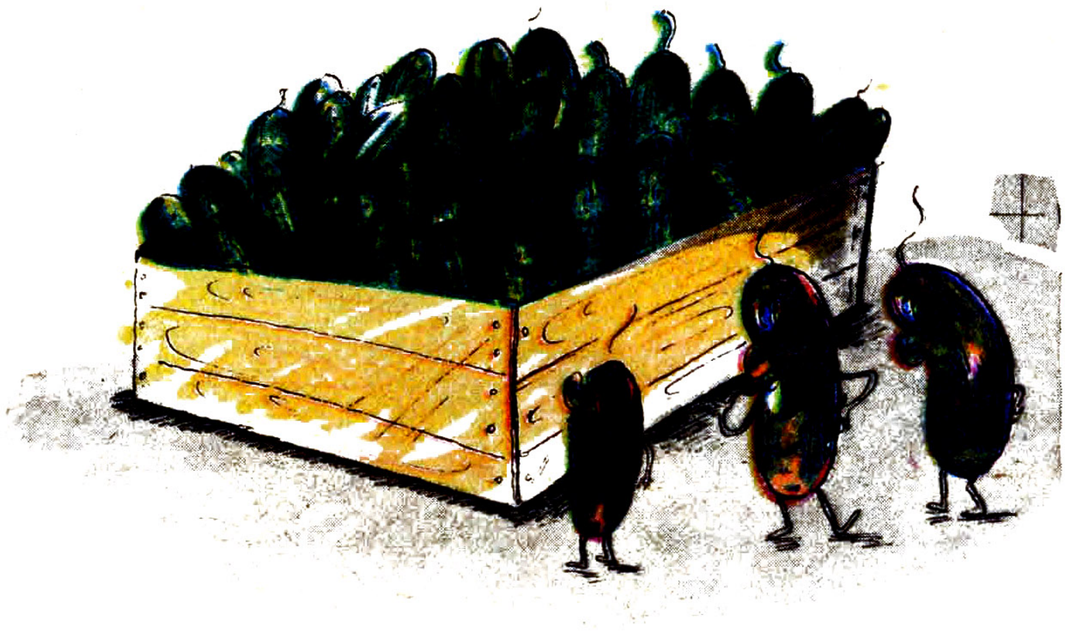

— Ну й молодь! Ніхто нам, старим, і місцем не поступиться.

ф. СП-1

Министерство связи СССР
«Союзпечать»

АБОНЕМЕНТ На газету / журнал **74393** (индекс издания)

„Перець" (наименование издания) Количество комплектов

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куда (почтовый индекс)

Кому (код подписчика)

ПВ | место | литер — **ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА** **74393** (индекс издания)

На газету / журнал „Перець" (наименование издания)

Стоимость подписки переадресовки ____руб.__коп. ____руб.__коп. Количество комплектов

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

почтовый индекс | город / село / обл. / р-н / ул. / код улицы

дом | корп. | кв. | фамилия

(код подписчика)

ПРОВЕРЬТЕ ПРАВИЛЬНОСТЬ ОФОРМЛЕНИЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементе должен быть проставлен оттиск кассовой машины.

При оформлении подписки (переадресовки) без кассовой машины на абонементе проставляется оттиск календарного штемпеля отделения связи. В этом случае абонемент выдается подписчику с квитанцией об оплате стоимости подписки (переадресовки).

Для оформления подписки на газету или журнал, а также для переадресования издания бланк абонемента с доставочной карточкой заполняется подписчиком чернилами, разборчиво, без сокращений, в соответствии с условиями, изложенными в каталогах Союзпечати.

Заполнение месячных клеток при переадресовании издания, а также клетки «ПВ—МЕСТО» производится работниками предприятий связи и Союзпечати.

ПРОВЕРЬТЕ ПРАВИЛЬНОСТЬ ОФОРМЛЕНИЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементе должен быть проставлен оттиск кассовой машины.

При оформлении подписки (переадресовки) без кассовой машины на абонементе проставляется оттиск календарного штемпеля отделения связи. В этом случае абонемент выдается подписчику с квитанцией об оплате стоимости подписки (переадресовки).

Для оформления подписки на газету или журнал, а также для переадресования издания бланк абонемента с доставочной карточкой заполняется подписчиком чернилами, разборчиво, без сокращений, в соответствии с условиями, изложенными в каталогах Союзпечати.

Заполнение месячных клеток при переадресовании издания, а также клетки «ПВ—МЕСТО» производится работниками предприятий связи и Союзпечати.

ВІСТІ того світу

НІЯКИХ ПРОБЛЕМ

До пентагонівського представника по зв'язках із цивільною громадськістю генерала Джі Айка з'явився інтерв'юер часопису «Тудей-Сюдей» містер Боб Глоб.

— Генерале,— хвацько мовив він, ледь переступивши поріг,— дозвольте відхопити у вас шмат дорогоцінного часу.

— «Відхопити»! — осяяв його рекламною посмішкою Джі Айк. — Оце по-нашому! З маршу — в атаку! Це мені подобається... А щодо мого дорогоцінного часу, то я прямо врубаю: він, вважайте, уже куплений читачами «Тудей-Сюдей», бо вони водночас є і платниками податків. А це забезпечує мені заробітну платню! Хіба не так?

— Влучили у самісіньке яблучко, генерале,— погодився Боб Глоб. — Вибачте, але я прийшов до вас дещо з'ясувати, якщо, звичайно, це не військова таємниця.

— Які можуть бути таємниці від ваших улюблених читачів?! — аж підскочив Джі Айк. — Хіба вони агенти Кремля чи ліві підривні елементи? Розпитуйте геть про все! Від патріотичного часопису «Тудей-Сюдей» у нас нема секретів.

— Йдеться про військовий бюджет,— ухопив бика за роги Боб Глоб. — Про оту купу грошви з доларів платників податків.

— А що таке? — стурбувався генерал.

— Різні елементи кажуть,— по-змовницьки притишив голос інтерв'юер,— буцімто Пентагон, немов страхітливий ненажера з бездонною утробою, поглинає грубезні кошти, які могли б бути використані на реалізацію соціальних та господарських програм...

— Наклеп! — гаркнув Джі Айк. — Так і напишіть великими літерами: НАКЛЕП! Але цікаво, про які саме програми мова?

— Приміром, про оту, що пов'язана з проблемою «армії бездомних»...

— Армії? Х-ха! Та знайдіть мені хоч одного вояка, який би не мав свого притулку в казармах, чудово обладнаних на рівні сучасної побутової техніки! А наші офіцери? Таж вони мають або котеджі, або шикарні квартири у відомчих хмарочосах... Я вже й не кажу про вищий вояцький прошарок. Чи зможете ви назвати хоч одного генерала, якого не забезпечено власним ранчо?

— Не зможу,— визнав Боб.

— Як бачите — ніяких проблем! А ви торочите: «армія бездомних...» Сором!

— А тоді чим же пояснити, що військові вимагають від уряду все більше асигнувань?

— Таж хіба не безглуздо на нас нарікати за те, що ми вимагаємо коштів для свого відомства? У цьому питанні військові нічим не відрізняються від цивільних чиновників. Справді-бо, оті критикани, що атакують Пентагон, вважали б недбальством, якби, приміром, міністр охорони здоров'я, освіти та соціального забезпечення не канючив, немов жебрак, грошей для свого відомства.

— Щось я нічого не второпаю! Адже це відомство...

— ...по суті, нічим не відрізняється від нашого,— радо підхопив Джі Айк. — Хто насмілиться брехати, нібито у військових нема зразкового медичного догляду, професійної освіти з вдосконаленням фахових навичок і не гарантоване пенсійне забезпечення за вислугу років або передчасне каліцтво? Га?

— Ніхто! — погодився Боб Глоб. — Але я дозволю собі торкнутися проблеми безробіття, на вирішення якої урядові весь час украй бракує центів...

— Цю проблему уряд із успіхом розв'яже, якщо не шкодуватиме доларів на створення ще більшої армії. Бо, власне, що таке наша армія? Це своєрідна організація, яка й покликана боротися з безробіттям та злиднями. Особливо серед молоді, яка вештається без діла. Наше відомство забезпечує сталий заробіток, одяг на державний кошт і безкоштовне висококалорійне харчування, а не жалюгідні талони на полумисок філантропічної юшки... А які у нас круїзи по всьому світу! Мрія! Суцільна екзотика! До того ж, всесвітні мандри здійснюються безкоштовно на державному морському, повітряному та наземному транспорті з гарантованим сервісом. Отже, і тут — ніяких проблем!

— Ну, а як бути з нестатками коштів на вирішення пекучої проблеми расової дискримінації? — не складав полемічної зброї надто допитливий Боб.

— Тьху! — зневажливо махнув рукою генерал. — Та щоб остаточно розв'язати її, слід просто воєнізувати все наше суспільство. Адже в армії і білі, і чорні, і жовті мають однакові обов'язки, однакові можливості і однакову перспективу. Та що там! — ми, при потребі, кожного, без усяких расових обмежень, беремося акуратно забезпечити однаково стандартною труною або гігієнічним поліетиленовим мішком. Незалежно від кольору шкіри покійників. Ніяких проблем! А ви кажете: «расова дискримінація»... Аж смішно!

— А чи не можу я у вас запи...

— Записатися до відомства військових? — лагідно підхопив Джі Айк. — А чого ж? Звісно, можете! У нас доволі власних газет і журналів. Одягайте погони, і у вас також не буде ніяких проблем! О'кей?

Юрій ЯЧЕЙКІН.

СПІВЧУТЛИВИЙ

Приходить сусід до сусіда, а той, пригощаючи його, поставив перед ним миску меду.

Гість узяв ложку та й почав їсти.

Господар дивився-дивився та й каже:

— Їжте з хлібом, бо буде серце боліти.

А гість запитує:

— У кого — у вас?

Повідомив П. КОВТОНЮК.
м. Київ.

РЕЦЕПТ

— На що скаржитесь?

— Отут тріщить, там лящить, а осьдечки аж репається.

— То вам до бондаря треба. Наб'є обруч — як новенька будете.

Повідомив А. ПАСТЕРНАК.
Київська область.

ЛЮБ'ЯЗНІ ДІТИ

Приїхала мати до сина у місто. Поставила кошики, привіталася, присіла з дороги.

Згодом почала викладати гостинці: сало, домашню ковбасу, яйця, масло, сир і ще багато чого. Рада, що в дорозі нічого не пошкодилося. Потім взяла порожні кошики, щоб винести їх з кухні, а невістка й питає:

— То ви вже і їдете? А ми думали, що ви з нами повечеряєте.

Повідомила О. КОСТИНСЬКА.
Київська область.

СПАДКОВІСТЬ

Син:

— Мамо, вчителька каже, що я весь у батька.

Мама:

— Так, але батькові не кажи. Він ще сподівається, що з тебе щось вийде путнє.

ВИННІ ДРУЖИННИКИ

Вчителька:

— Петрику! Чому твій татко не з'явився на батьківські збори?

Петрик:

— Він хотів з'явитись, але його дружинники не пустили.

Повідомив Р. ЯНИШЕВСЬКИЙ.
Харківська область.

БЕЗПІДСТАВНА ПРЕТЕНЗІЯ

— Чому ви разом із лангетом подали мені засмаженого тарган? — обурився відвідувач ресторану.

— А де ви бачили, щоб у нашому ресторані подавали щось у сирому вигляді? — здивувався офіціант.

Повідомив О. ПАЛАМАРЧУК.
Львівська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Добре, що прихопили телевізор — хоч на море подивимося.

Мал. А. ЮНА

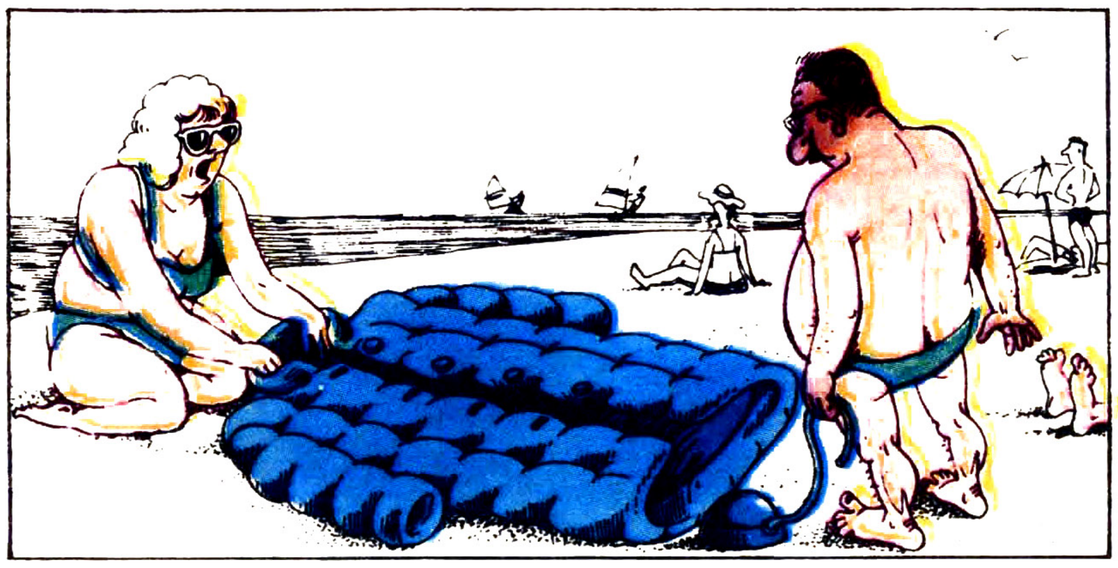

— Який жах: замість надувного матраца ми прихопили пальто нашої доньки!

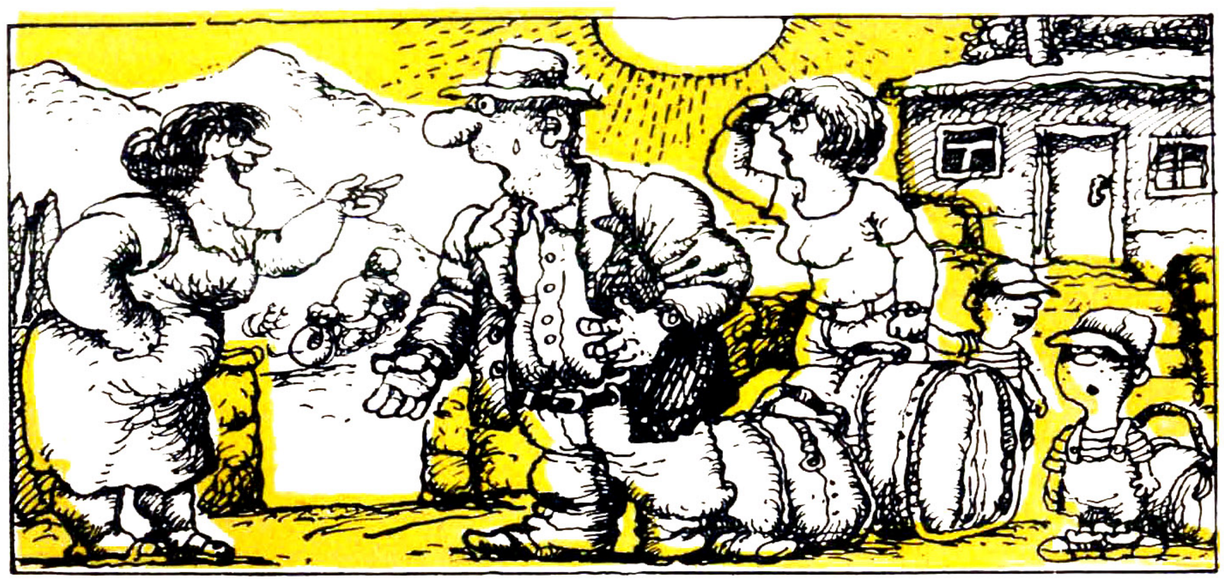

— А ви казали, що лише тридцять хвилин до моря!

— А воно так і є: двадцять хвилин електричкою, десять — автобусом, а там і пішки недалечко.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Бідна Олена Петрівна! Знову діти відправляють її на відпочинок!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

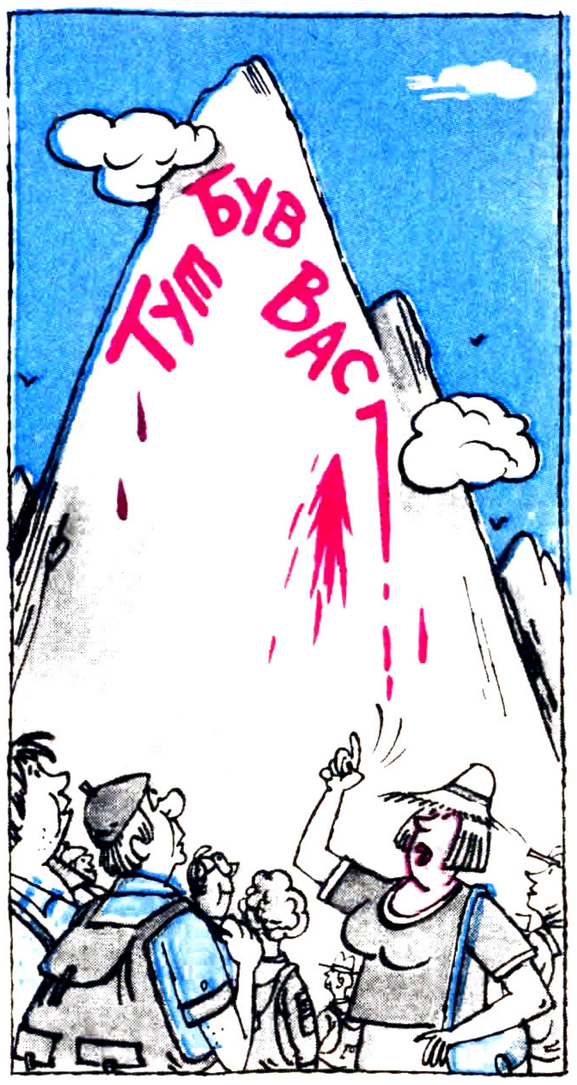

— І багато чого іще міг би розповісти турист, якби не зірвався...

Пригоди на лоні природи

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

СЕКРЕТ ФІРМИ

Я сидів на канапі і дивився одну із своїх найулюбленіших телепередач «Сьогодні у світі». Один сюжет, знятий в Японії, мене просто вразив. І, мабуть, не лише мене. Навіть у голосі завжди незворушного політичного оглядача бриніло здивування. Дивуватись було чого. Відома фірма «Тойота» відкликала з різних кінців світу велику партію автомашин, випущених нею позаминулого року. Але моє здивування, мабуть, ніщо в порівнянні з потрясінням мільйона семисот власників тойот. Їхнім машинам запропоновано капітальний ремонт! До того ж — безплатний! І тільки тому, що у працівників фірми виникло припущення, буцім в автомобілях позаторішньої партії десь у системі запалювання можливі якісь недосконалості.

— А чому пішла фірма на такі божевільні витрати — не секрет,— пояснив оглядач. — Усім відомо, що зроблено це виключно для того, аби завоювати прихильність клієнтів...

Я так захопився телесюжетом, що дозволив собі трохи розслабитись на канапі, і вона тут же мені помстилася — загрозливо тріснула. Відтоді, як поверхня її почала розлазитися, я не міг дозволити собі жодного зайвого руху. Сідав обережно і боявся поворухнутися.

Це ж треба — такий збіг, подумав я: свою канапу я теж придбав саме два роки тому. Тільки її чомусь працівники меблевої фірми і не збираються «відкликати» для ремонту. А могли б! Ремонт їхньому творінню дуже б не завадив. Та зрештою, канапа — не автомобіль, заспокоїв я себе. Завтра, вирішив, піду до майстерні й замовлю нову оббивку.

В ательє по ремонту меблів на вулиці Костянтинівській мене зустріли приблизно так, як зустрічають дуже далекого родича, який ні сіло, ні впало звалився на бідну голову господаря.

— А чому ви оце здумали замовляти оббивку саме у нас? — поцікавилася приймальниця.

Розгубившись, я нічого ліпшого не зміг придумати, як сказати на своє виправдання, що, мовляв, це ательє мені просто сподобалось.

— А що тут може подобатись? — підозріло глянула на мене приймальниця. Але пообіцяла покликати майстра, який накидає приблизний кошторис мого замовлення.

Майстер довго не міг зрозуміти, про яку саме канапу йдеться. Нарешті попередив, що буде вести розрахунки за аналогією з тахтою «двохподушковою». Закотив очі до стелі і заплямкав губами, імітуючи роботу кібернетичної машини. Нарешті видав цифру:

— Сто тридцять — сто п'ятдесят!

— Але нова канапа коштує приблизно стільки ж! — вразився я.

— Шановний, ви мене ображаєте,— сказав майстер. — Я і так виходив з розрахунку найдешевшої оббивної тканини — по шість карбованців за метр. А у нас зараз тканина — по чотирнадцять і двадцять...

В ательє по ремонту меблів по вулиці Володимирській мій прихід викликав здивування. Певно, так здивувався б, скажімо, швець, якби його запитали, чи не погодиться він пофарбувати паркан або налагодити холодильник?

— А ви краще зверніться на Червоноармійську, там вибір оббивочного матеріалу більший,— нарешті порадили мені.

— Так, вибір у вас справді надто скромний,— довелося погодитися.

Я вивчав жалюгідний асортимент тканин таких відтінків, що навіть торкнутися їх було страшнувато.

— Те, що ви бачите тут, зовсім не обов'язково побачите на своїй канапі,— попередила мене приймальниця на той випадок, якщо я раптом таки вирішу на якійсь із них зупинитися,— замовите, приміром, сьогодні оту брудно-жовту, привезете меблі, а тканина — закінчилась...

— Хіба замовлення — не гарантія? — вразився я. — Уявляю: скажімо, замовив чоловік костюм з однієї тканини, а йому пошили — з іншої...

— Канапа — не костюм,— уточнила приймальниця. — Замовлення оформляється заздалегідь. А яка тканина лишиться на той момент, коли ваша канапа потрапить до нас, ніхто не знає.

— То відкладіть цю тканину,— спробував я дати слушну пораду.

— Нічого відкладати не маємо права. Замовлення приймемо умовно. А там як пощастить...

— Комусь, я бачу, таки пощастило,— кивнув я на шматок симпатичної оббивочної тканини, що лежав на столі приймальниці. — Від такої і я б не відмовився.

— А це,— недбало кинула вона,— тканина замовника. Із собою привезли.

— То, може, і я десь пошукаю? А раптом у якомусь магазині вдасться придбати?

— Тканиною замовника не обббиваємо,— урочисто повідомила вона.

— Так ви ж кажете, що ця тканина привезена саме замовником? Чи я вас не так зрозумів?

Я відчув, що своєю настирністю явно дратую приймальницю.

— Слухайте, а чому б вам таки не піти до ательє на Червоноармійській? Тут недалеко. Зате там вибір тканин набагато більший...

І я пішов. В ательє по ремонту меблів на вулиці Червоноармійській асортимент тканин справді був ширший. Одна з них мені навіть сподобалось.

— Це залишки,— одразу позбавила мене ілюзій приймальниця. — Зразки там у кутку.

Зразки у кутку відлякували замовників уже на відстані, а при наближенні до них хотілося тут же привселюдно заприсягтися ніколи і нічого не оббивати.

— Скажіть,— благально спитав я,— а може таке чудо трапитися, що коли мою канапу до вас привезуть, то раптом і з тканин у вас з'явиться щось путяще? Я, взагалі, везучий. Пам'ятаю, колись у «Спортлото» вигравав...

— Теоретично це можливо,— підтвердила приймальниця.

— То на коли б я міг сподіватися? Який термін виконання замовлення?

— Важко сказати,— зітхнула приймальниця. — Тут у нас, як на гріх, один майстер захворів.

— Он на стіні у вас написано, що протягом десяти днів...

— Але ж зараз літо,— уточнила приймальниця. — Двоє майстрів у відпустці...

— А от у вас об'ява, що приймаються термінові замовлення. Плата трохи більша, зате строк виконання — три дні! Мене б це влаштувало.

— На жаль, іще два майстри найближчим часом збираються у відпустку,— сумно сповістила приймальниця.

— Тоді оформляйте мені за найвищим тарифом,— зробив я купецький жест у бік велетенської вивіски — «Сьогодні на сьогодні». Хай таки переплачу, а за день матиму!

— Я ж вам сказала: відпускний період! Приходьте десь за пару місяців, тоді й спробуємо «сьогодні на сьогодні». Але все одно оте «сьогодні» у нас триває тиждень або два... А краще за все спробуйте звернутися до ательє на вулицю Володимирську...

Як кажуть у таких випадках, коло замкнулося.

Я пішов додому, ввімкнув телевізор і дуже-дуже обережно всівся на канапу. Саме в ефірі була одна з моїх найулюбленіших передач — «Актуальна камера».

Розповідали про визначні успіхи міської служби побуту. Виявляється, охоплюючи киян новими і новими побутовими послугами, наша славна побутова фірма на чолі з начальником управління побутового обслуговування міста Г. В. Андреєвим сягнула ще більших висот, досягла ще більших успіхів, а план по послугах не тільки виконала, а й перевиконала. То й справді, навіщо їй, як деяким «їхнім» фірмам, займатися подібними дурницями — завойовувати прихильність клієнтів? Адже не секрет, що й без тієї прихильності, нашій фірмі чудово живеться і ніщо не загрожує.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

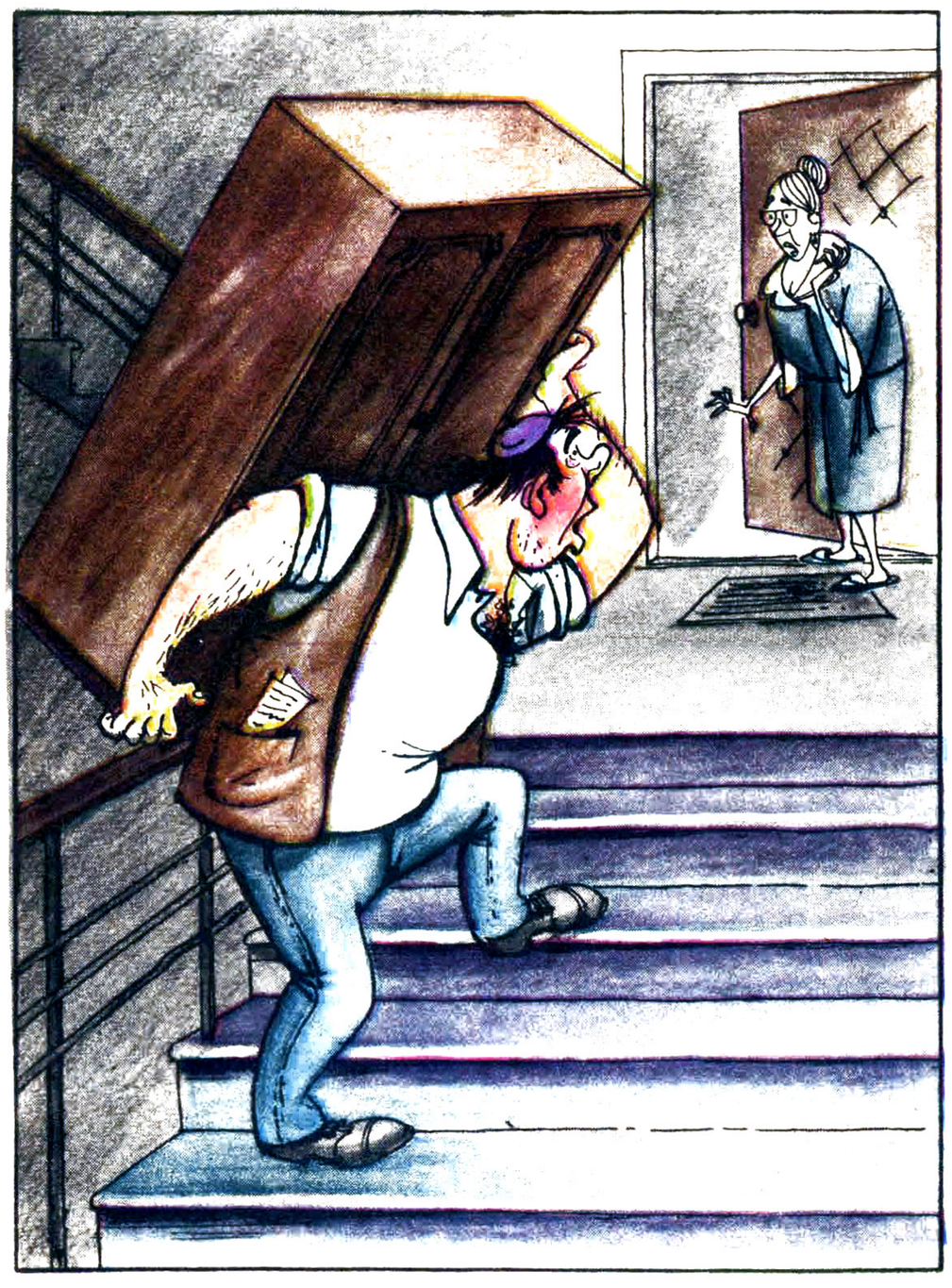

— Хазяйко, підкинь іще червінця, бо не втримаю!

Друже Перче!

Де твій вертоліт? Він нам украй потрібен. А річ ось у чому. В нашому селі Степанівці Олександрівського району на Донеччині, вулиці Жовтневу та імені Калініна єднає такий хирлявий місточок, що й жаби з переляку тримаються від нього подалі. Зверталися ми з проханням відремонтувати його і до голови сільради, і до нашого депутата, і до райкому партії — усе марно. Ніхто не прагне стати нашому нещасному місточку підпорою. Отож, Перче, єдина надія — на тебе. Жени до нас хуткіш свій бувалий у бувальцях вертоліт. Зависни над місточком, підчепи його гаком, щоб не впав,— ото буде видовище! На всю область!

14 ПІДПИСІВ.

Знаєш, чому ми називаємо працівників нашого районного радіовузла золотими? Нізащо не вгадаєш. А тому, що своєю роботою вони дуже вдало ілюструють прислів'я «Слово — срібло, а мовчання — золото». Ось уже три роки у багатьох селах нашого району мовчать радіоточки. І якщо ми запитуємо, коли ж, нарешті, радіо заговорить, радіозв'язківці теж мовчать.

ЖИТЕЛІ
Яворівського району.
Львівська область.

Може б ти порадив нам толкового окуліста, бо останнім часом із очима жителів нашого села коїться щось незрозуміле. Ось прочитали ми у «Вінницькій правді» за 26 травня статтю секретаря парторганізації колгоспу «Росія» Н. Пачевського про те, що в селі Нападівка збудували Будинок культури. Але дивна річ! Ми ніяк не можемо побачити — а де ж він? Невже фундамент і стіни — це і є Будинок культури?

ЖИТЕЛІ СЕЛА.

Калинівський район
Вінницької області.

Страшне перо не в гусака...

«У мене аж волосся на голові зупинилося од переляку».

«Телефонних крапок наставили начебто й багато, але вони не працюють і точка».

«Мій лист перешліть тому, хто у вас відповідає за наші безобразія».

«Якби ви знали, як тяжко мені писати це неподобство».

«Пробачте, що писав лист неакуратно. На серці важко, на дворі — дощ, а тут іще комарі кусають».

«Є така гра — «зіпсутий телефон». Так і з нами грається управління зв'язку — зіпсуто».

Зібрала Г. ХОМЕНКО.

«На території комбінату громадського харчування суворо забороняється смітити і палити. У випадку порушень цих правил техніки безпеки і пожежі дзвонити по тел. 01».

(З оголошення).

«В перукарні райпобуткомбінату мене так підстригли, що я не знаю кому дивитися в очі».

(З листа).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

ПОДАРУНОК

— А мені наснилась шуба
Дивовижної краси...
— Ну так це ж чудово, люба,
Уві сні її й носи!

Альберт МАНДРИК.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА

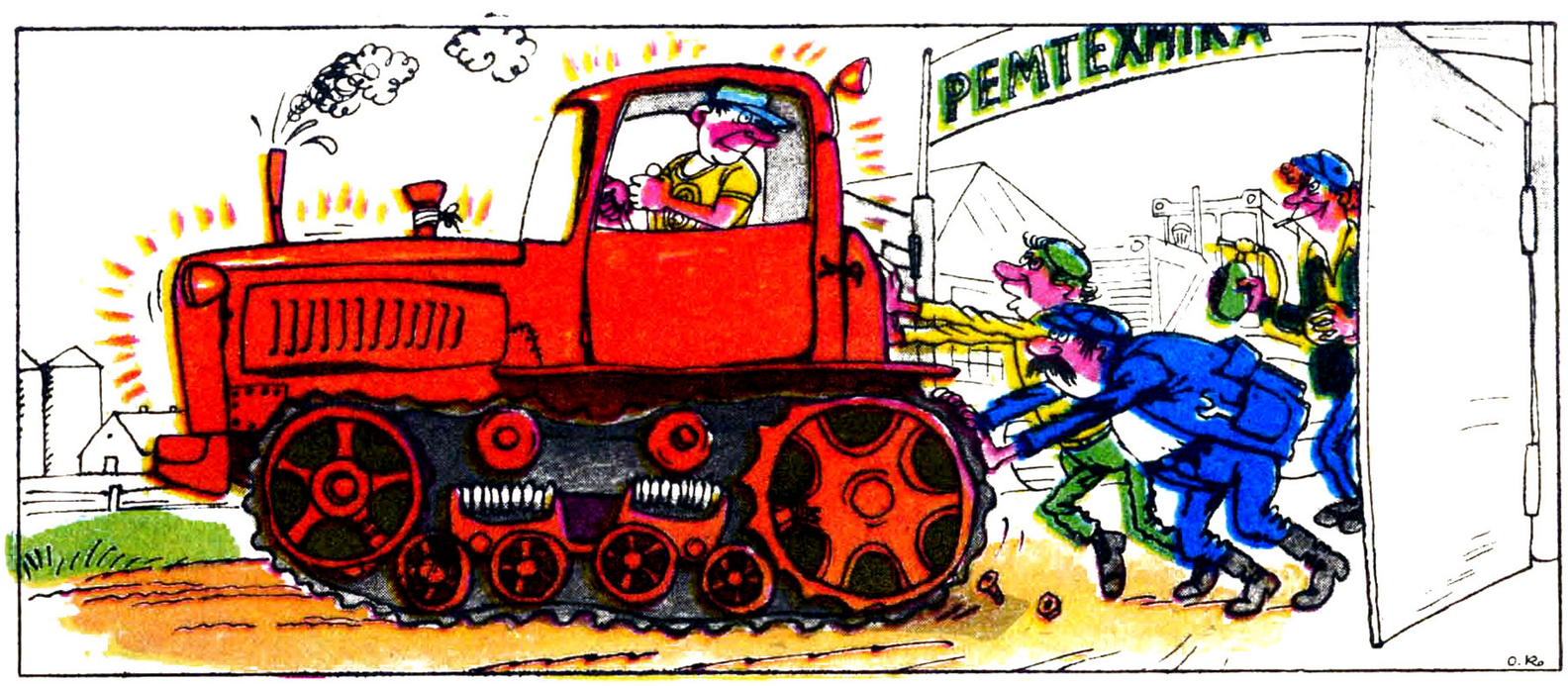

— Але пам'ятайте: ніяких навантажень і різких рухів!

Теми малюнків цього номера придумали: М. Литвин, С. Вєткін, Р. Друкман, О. Монастирський, А. Василенко, В. Мохов, Л. Телятников.

ПЕРЕЦЬ
№ 15 (1249)

СЕРПЕНЬ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, Ю. ЯЧЕЙКІН (в. о. заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 15 (1249)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02.07.87. Підписано до друку 16.07.87. БФ 36267. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2288600 прим. Зам. 03348.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1987 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БІЗНЕС Є БІЗНЕС

Якось шеф викликав суперагента.

Семе, друже! Є делікатна справа, саме на твій смак. Треба продати партію зброї гарним хлопцям.

До ваших послуг, сер!

1

Потім агент зустрівся з хлопцями з протилежного табору.

Беремо всю партію!

О'кей!

4

Та вилетіти не вдалося: літак захопили терористи.

Агент не барився.

Хитра бестія цей шеф, проте, платить добряче...

2

І відразу обстановка в місті стала неспокійною...

Варвари! Отак розтринькують дефіцитну вибухівку!

5

Терористів теж спробували захопити... В цій ситуації суперагент дуже постраждав.

Лапи вгору!

Невже побачення з шефом затримується?!

7

В потрібному місті Сем вийшов на потрібних хлопців.

Наш товар в рекламі потреби не має: діє безвідмовно й надійно.

Це те, що нам зараз потрібне!

3

Швидше куль Сем помчав в аеропорт.

Головне — вчасно зникнути!..

6

Шеф не був черствою людиною.

Молодчага, Сем! Чудово виконав доручення, царство йому небесне! До речі, чи не має в тебе ще одного справжнього хлопця: є нова партія зброї.

8

9